

Kutsanmış Şairler Barınağı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Nisan 2024

"İlk defa bu kadar sağlam yazıyorum.
Haç şeklinde 128 dikişle.
Galiba ahbab artık sana ulaşacağım.
Yeteneğim geri geldi,
Göreceksin artık kutsal dizeler yazacağım..."(Didem Madak)

Meczip düşler iklimi münasip bir dille sevedemediğim kadar sevginin doz aşımında zehirlenen kalbimden arda kalan son bir gülüm/semi ile şevkimi şavkımı da boca ettim mi üzerine yalnızlığın.

Kılıksız bir girdapta saklı insan tayfası renkler cümbüş misali sözcüklerse bir halı gibi serilirken zemine ve üşüyen göğün aşka çalım atan sessizliğin içgüdüğü.

Kutsanmış bir zaferle baş veren nidalar ve sessizlik ve çalakalem, istek üzerine yazmadığım kadar yalnız ve sessiz ve derinden ilerlediğim kadar aktığımdan da öte akıttığım hüznüme kefil kırlangıçlar.

Şakayıklar ruhumun pervazında rotamsa sapmadan rölantiye almış olsam bile mutluluğu bir ara namede ya da bir satır arasında üstüme giyiyorum umudu.

Gölge revaçta bense kayıbım: ayıp addedilecek bir minvalde sırtan düşlerin sonuncusu ile düştüm yollara: bir başıma bir varım bir varım ki yokluğun kırbaçladığı çaresizliğim küt kesimli hislerine vurgunum.

Kutsanmış şairler barınağı adeta bir huzursuzluk-evi çalkantılı cihanın feryadında öykündüğüm varsa yoksa zemheride ölme ihtimali ne de olsa sevmiyorum yazı sevmiyorum sığağı ve her soğuk aldığında kalemim, ona, çok yaşa diyememenin verdiği hüsranslar sahip çıkıyorum aslında sırtımı sıvazlayan hüznü denem martavala.

Kıymet görmese de hayatım gıybet mahsulü uçuşan zanlar ve kutsanmış duygulara bazen yürüdüğüm de doğru iken Kutup Yıldızına biliyorum da aslında neyi nasıl resmedip somut bir renge dönüştürdüğümü.

Mümtaz bir esinti saklı içimde bir o kadar alabildiğine yorgun ve kutsanmış sözcükler iken de demlendiğim evrenin hüznüne binaen ve yalnızlığın d/okunaklı sesinde bir şiire meylediyorum gün bitiminde yağın nurun gecenin döngüsünde eşlik eden kalemin ruhuna uymak adına uyamadığım şu cihanın peşrevine aşka ve sevgiye sadık bir kul olmanın hikâyesini yazıyorum yeter ki Rabbim kutsasın

duygularımı ve O'na sadık olduğum kadar neyin dokunulmazlığını savunabilirim yorgun bir iklime meyleden yağın rahmete düşkün ve sözcüklerin izinde sürüklendiğim hayallerin nezdinde ummanlara denk düşerken aciz varlığım...

Nüktedan bir iklim.

Münferit heceler.

Kekeleyen zalim.

Aşka talip bir tabip misal.

Dokunmaya dahi kıyamazken aşkın esvabında saklı bir kat izi ve evet, işte ruhumu büyüten de tam olarak bu: doğaçlama yaşadığım hayatın doğal güzelliğinde tabiatın vurgun yediğim yalnızlığın nüktesinde saklı bir sihir gibi meylediyorum bilinmeze her şerh düştüğünde kader bilindik bir duyguya farklı bir minvalde resmediyorum mademki uydusuyum aşkın uykusuz kalmaya degecek sevgi mısralarından sekiyorum bir bir toprağa her ayak bastığımda üşümüş ruhumu ve yalnızlığımı ısıtırken evren ve ıslatırken sağanak.

Yaşın izinde bir damla.

Yasın nezdinde dev bir asa.

Aşkın ziyneti iken sözcüklerin renginden seçtiğim bir gök kuşağı mahiyetinde içimde ansızın peyda olan duyguların korunda acının közünde ve selametle uğurladığım dünün gizinde saklı kalası.